

бунтовника захвана да рита съ краката и съ ржцѣтъ, докѣтъ не отиде въ вѣчността, на вѣченъ покой.

Зрителитѣ предъ кафенетата и въ кафенетата пушаха тютюнъ, пияха кафе и съвършено спокойно бѣсѣдуваха за новинитѣ отъ Стамбулъ: единъ закупилъ кошюра, другъ взелъ подряда за поставяне въ лната на сукнената фабрика, единъ-кой си офицеритѣ ще пратятъ да записва новобранцитѣ: аа бунтовницитѣ даже не говорятъ, като че ли тѣхъ никога и не ги е имало. Такова невнимание, такова равнодушие съставлява силата на началството на лъ народа, силата на властѣта прекържаща; тревогата и страхуванията се проявяватъ само въ момента на въстанието, и то отъ желание да се свърши всичко благополучно, а слѣдъ неговото усмиряване Турцитѣ сами се смѣятъ надъ своитѣ страхове — защо тѣ сж се тревожили? всѣкое посѣгане върху могъществото на падишаха нима не е поривъ отъ бѣснота, не е лудостъ? И това убѣждение укрѣпва въ тѣхъ желанието и силата за понататѣлните господаруване.

На площада се появиа двама челоуѣка съ торби на рамо; взмъ единото отъ тѣхъ тутакси се ватекаха запитиитѣ.

— Петръ Катхрджиата! Бѣглеца отъ затвора!

Той се спрѣ.

— Азъ съмъ Петръ Катхрджиата, азъ съмъ бѣглеца отъ затвора, нося мойтъ даръ на мютесарифина и искамъ да го сложа предъ неговитѣ новѣ, а сѣтиъ неговата воля — нека ме хвърли въ затвора.

Той се приближи право до мютесарифина и цѣлуна скута на неговата дрѣха.

— Ето мойтъ даръ, каза той, като хвърли торбата при краката на Пъшата, а самъ застана като вкамененъ, блѣденъ, съ стиснати въби и наблѣщени очи, сѣкашъ че живота въ него приерѣ.

Мютесарифина се досѣти че въ торбата има глава, навѣрно главата на нѣкой бунтовникъ, и заповѣда да я извадятъ. Извадиха я